BAVĀRIJAS LATVIEŠU VĒSTNESIS

LATVIAN NEWS BULLETIN IN BAVARIA

Authorized by Military Government, DISCC QK. — 6870

Redakcija — Editorial Office: Herzog-Rudolf-Str. 49, Munich

Iznāk reizi nedēlā — Published weekly

Nr. 10/29 | 1946. g. 9. martā | Minchenē

Sabiedriskais darbs trimdā

Vērtējot mūsu trimdas dzīvi, nereti acīs duŗas, ka dažādiem pasākumiem ar puslidz vienādiem priekšnoteikumiem iznākumi tomēr ir stipri dažādi. Tā, piemēram, ir nometnes, kur labs sabiedriskais gaiss, laba sadarbība ar UNRRA's un militārās valdības pārstāvjiem, kur noorganizētas darbnīcas un valda rosmīgs gars, bet ir arī tādas, kas ieslēgušās vienaldzībā. Ir komitejas, kas patiešām pārstāv un aizstāv tautiešus, bet ir arī tādas, kam nav tikpat kā nekādas saskares ar amerikāņu autoritātēm. Sekmju ziņā sabiedriskais darbs trimdas apstākļos uzrāda lielas svārstības, katrā ziņā lielākas, kā tas drīkstētu būt, un kā tas bija Latvijā.

Šis darbs arvien ir prasījis nevien īpašas spējas, bet arī atteikšanos. Tagad prasības ir vēl bargākas un spēju ziņā arī citādas, nekā pašu valstī dzīvojot. Ja Latvijā tās pilnam varēja apmierināt labi noorganizēts un vadīts kabineta darbs, tad tagad viens no sabiedriskā darba nesekmības cēloņiem meklējams tieši tajā apstāklī, ka daudzās vietās mūsu darbinieki netiek valā no šīm ierastajām, ērtajām bet, diemžēl, pašreiz arī diezgan neefektīvām strādāšanas metodēm. Piedzīvojumi rāda, ka gandrīz par zaudētu uzskatāma katra lieta, kuŗas nokārtošana iecerēta tikai ar biroja metodēm, tā saucamajā sarakstīšanās celā. Vai nu mums patīk vai ne, bet šobrīd cerības uz pozitīvu iznākumu tikai tad ir puslīdz drošas, ja vēstules vietā nostājas dzīvs, uzņēmīgs, neatlaidīgs, izveicīgs un kompetents cilvēks. Sabiedriskais darbs trimdas apstākļos no kabinetu sienām ir izcelts dzīves burzmainajā steigā. Tas ir fakts, ko mēs nevaram grozīt.

Sabiedriskā darba izvirzīšanās no biroju sienām savukārt diktš prasību pēc satiksmes līdzekļiem, kas pašreizējos apstākļos ir grūta problēma, it sevišķi tāpēc, ka labvēlīgā kāda jautājuma atrisināšanā nereti liels svars ir taisni ātrumam. Ko normālos apstākļos varbūt nozīmēja dienas, to tagad izšķir stundas. Tā nonākam pie tā, ka darbs, ko senāk it teicami varēja vadīt viens cilvēks, tagad prasa nevien daudz vairāk pūlu un laika, bet arī vairāk cilvēku. Taisni cilvēku trūkums, tādu cilvēku trūkums, kas sēd nevis birojos, bet praktiski, tieši un personīgi pūlas nokārtot katru atsevišķu sabiedrībā ieinteresētu jautājumu, daudzos gadījumos ir nesekmības pamatā.

Trimdas apstākļos katram tautietim, kas atļauj sevi ievēlēt kādos sabiedriskos amatos, būtu nevien sirdsapziņīgi un godīgi sevī jāapsver, vai viņam ir attiecīga amata pildīšanai vajadzīgās zināšanas un dotības, bet arī jāpārliek, vai viņam ir vajadzīgā atteikšanās un griba kabineta darba vietā uzņemties dažkārt nepatīkamo nīkšanu pārpildītos dzelzceļa vilcienos, staigāšanu no iestādes uz iestādi, mūsu tautas pašreizējo apstākļu pacietīgu skaidrošanu tur, kur par to vēl nebūtu pareiza priekšstata, mūsu interešu apgaismošanu un aizstāvēšanu pie attiecīgām autoritātēm u. t. t., u. t. t.

Tad, kad šāda izšķiršanās notikusi, tā patiesi arī jāpilda. Nedrīkst būt tā, ka cilvēki, kas ievēlēti amatos, pēc tam vairās izkustēt no birojiem, kaut gan apstākļi prasa citas darba metodes. Nedrīkst būt arī tā, ka pēc ievēlēšanas tie vairs neliekas zinis, vai ievēlēšana nav saistīta arī ar kādiem pienākumiem. Tādu amatu, kas domāti tikai pagodinājumam vai izkārtnei, sabiedriskā darbā un vispār mūsu dzīvē vairs nav. Sabiedriskais darbs trimdas apstākļos ir nevis goda, bet vispirmā kārtā uzticības, godīguma un pašaizliedzīgu pūlu jautājums. Tikai ar godīgām pašaizliedzīgām pūlēm, jaunās darba metodes pieņemot, iespējams tautas dāvāto uzticību godam attaisnot. N. Siliņš.

Ģenerāla Meknernija paskaidrojumi

par baltiešu stāvokli okupētā Vācijā un šī jautājuma svarīgumu

„New York Herald Tribune" 24. februārī publicē rakstu par baltiešiem Vācijā.

Generālis Meknernijs kādā sarunā izteicies, ka baumas par baltiešu mājās sūtīšanu esot pilnīgi nepamatotas. „Es esmu ļoti izbrīnējies, kā vispār tāda informācija kautkur parādījusies," teica Meknernijs. „Kaut kas tamlīdzīgs amerikāņu virspavēlniecībai nekad nav bijis nodomā. Savienoto Valstu okupācijas joslā Vācijā atrodas ap 75.000 baltiešu, kuŗus kā pārvietotās personas apgādā ASV valdība. Protams, daļa šo cilvēku atbraukūsi Vācijā pēc savas vēlēšanās. Tiem baltiešiem, kas sastrādājušies ar nacionālsociālistiem, pārvietoto personu tiesības atņems, un tos no nometnēm izraidīs. Taču nav nekādā ziņā lemts par baltiešu mājā sūtīšanu. Izņēmums ir kara noziedznieki un tie, kas amerikāņu okupācijas laikā izdarījuši kādu noziegumu, par ko tiem draud vismaz viena gada sods."

Raksta beigās norādīts, ka latviešu, igauņu un lietuviešu pārvietotās personas sagādājot gandrīz tikpat daudz rūpju kā pārvietotie žīdi. Lielākā daļa no viņiem pašreizējās šo zemju padomju valdības neatzīst, un UNRRA tos uzskata par nerepatriējamiem. Ir skaidrs, ka viņi kaut kur jāizvieto. Vācijā tie palikt nevarēs, jo tas varētu radīt nesaskaņas PSRS un rietumu sabiedroto vidū. Taču līdz tam brīdim, kamēr kāda zeme izteiks vēlēšanos baltiešus uzņemt, viņiem ir Vācijā jāpaliek.

Angļu-padomju attiecības

AP korespondents Ronalds Legs kādā rakstā pieskaras nesenajam Bevina un Višinska disputam ANO konferencē, norādot, ka tas atkal pievērsis vispārēju uzmanību angļu-padomju attiecību jautājumam. Ir skaidri redzams — saka Legs — ka ciešā vienība, kāda pastāvēja starp Ruzveltu, Čerčilu un Stalinu, ir kļuvusi valīgāka. Toreiz visiem bija viens kopējs mērkis — uzvarēt karu. Tagad, kad šis mērkis ir sasniegts, kļūst redzamas preteškības, kas agrāk bija apslēptas.

Legs tālāk norāda, ka Anglija uzmanīgi vērojot Padomju Savienības ārlietu politiku, kas izrādot nemitīgu tieksmi kļūt arvien aktīvākai. Padomju Savienības prasības Vidējos Austrumos, Dienvidjūŗas telpā un uzņēmšanos par tautu neatkarības aizstāvi Dienvidaustrumu Āzijā Anglija vērojot ar zināmām bažām. Iestājoties par Sīrijas, Libanonas un Indonēzijas tautu brīvības centieniem ANO konferencē, PSRS centusies nostiprināt savu politisko prestižu. Arī tas, ko Bevins esot nosaucis par „pretangļu propagandu", esot viens no Padomju Savienības ieročiem tās mērku sasniegšanai.

No otras puses Padomju Savienība neesot pārliecināta, ka Anglijā būtu miris kapitālistiskais imperiālisms. Kāds PSRS draudzīgi noskaņots radio komentātors izteicies, ka jau 25 gadus Anglijā piekopjot Padomju Savienībai naidīgu propagandu. Niesot brīnums, ja beidzot Padomju Savienība arī pierādīšot, ka viņa var arī būt tāda, kādu angļi to savā propagandā iztēlojuši.

Tālāk Legs norāda, ka PSRS esot atteikusies no sava politiskā altruisma un uzsākusi varas politikas ceļu. Anglijā valdot divi uzskati par Padomju Savienības un Anglijas attiecībām, — viens, ka priekšā stāv neizbēgams konflikts, kamēr otrs izvairīšanās no slepenās politikas ieskata par vislabāko ceļu uz saprašanos.

No nekā lidz nometnes darbnicām

Hanavas tautiešu pasākumi darba organizēšanā

Darbs dara dzīvu, no darba varas pat liktens trīs — šīs patiesības lieku reizi savu spēku pierāda arī mūsu pašreizējā trimdas dzīvē. Cik skumjas un nomāktas top mūsu sirdis tādā vidē, kur valda tas vienaldzības un neuzņēmības sajaukums, kas izteicas vārdos „nav vērts pūlēties", tik spirgtas plūsmas mūs apņem tur, kur cilvēki tic, ka darbs ir drošākais celš nevien uz labākiem dzīves apstākļiem, bet arī drošākā zāle garīgam pagurumam.

Tautiešu kopa Hanavā nav seviški liela, vairāk par vienu, bet mazāk par divi tūkstošiem. Nometnē, kur tie atraduši pajumti, dzīvo arī igauņi, lietuvieši un poli — tā tad parastais nometņu tautību sastatījums. Kā jau gandrīz visās nometnēs, arī Hanavas tautieši noorganizējuši skolas (arī Tautas augstskolu), kursus un citādus kultūrāli-sabiedriskus pasākumus, bet tas nav viņiem īpaši raksturīgais. Ipaši raksturīgais ir Hanavas latviešu nometnes darbnīcas. To vajadzībām iekārtotas telpas nometnes ēku pagrabos, iekārta un darba rīki pašu sagādāti vai pašu pagatavoti, darbu sākot burtiski no nekā. Tagad, zināms, te jau daudz ko redzēt un apbrīnot un sākumu nezinot var pasprukt tāda doma, ka nav nekāds brīnums, ja tik brangi iekārtotās darbnīcās darbs labi veicas. Tāda doma var rasties kaut vai ieejot hanaviešu laikraksta „Tēvzeme" redakcijas „pagrabā", kas nemaz vairs neizskatās pēc pagraba: gaišas, baltas sienas, pie logiem aizkari, jauni galdi, plaukti, gar sienām zīmējumi. Bet vēl pirms dažām nedēļām šī telpa bija tikai drūms, salts un netīrs pagrabs. Darbs to pārveidojis.

Tāpat tas bijis ar darbnīcām. Galdnieku darbnīcā sākumā bijis vienīgi skrūvsols. Tagad ar pašdarinātiem darba rīkiem (pat ēveļu spali pašu gatavoti) šī darbnīca jau apgādājusi nometnes skolu visas klases ar mācības soliem. Ar pašdarinātas virpas palīdzību pagatavoti dažādu piemiņas lietiņu, koka škīvju un tamlīdzīgu priekšmetu paraugi, un turpmāk tos varēs gatavot lielākā skaitā. Hanavieši kērušies pat pie vijoļu būves, un pirmās pašu gatavotās vijoles skanīgumu mūziki var jau pārbaudīt.

Līdzīgi darbs rosījies mechaniskajā darbnīcā, kur tagad smēdē gail ogles un dūc elektromotori, bet kur iesākumā tāpat nav bijis nekā. Kurpnieku darbnīca mēnesī izlabo 1000 pāru apavu un ir iespējams, ka tai nodos arī lielāku amerikāņu armijas pasūtījumu. Arī te iesākumā ir bijusi vienīgi uzņēmība, spars un izdoma tikt pāri grūtumiem. Kā tas notiek, to labi ilustrē veids, kā kurpnieku darbnīca atrisinājusi tapiņu sagādi — viņi tās gatavo paši, un darbam vēršoties plašumā, konstruējuši šim nolūkam arī mašīnu, kuŗas būvi pašreiz veic mechaniskā darbnīca.

Raksturīgs hanaviešu panākumiem *ir* kurpnieku darbnīcas vadītāja Akota gadījums. Šis augumā pasīkais vīrs kādreiz Rīgā Gutenberga burtu lietuves uzņēmumā bija galvenais grāmatvedis un lietvedis. Vairāk nekā 15 gadus ilgā prakse viņu bija izveidojusi par teicamu speciālistu spiestuvju iekārtu, burtu un cinkografijas nozarē. Padomju un vācu okupācija Gutenberga uzņēmumu sagrāva, bet kā atspole kustīgais Akots kļuva šofers. 1944. gada augustā viņš saņēma vācu rīkojumu braukt uz Austrumprūsiju, no kuŗienes atpakaļ vairs netika. Darba pārvalde viņu ielika kādā apavu fabrikā Saksijā. Tur Akots pirmo reizi mūžā redzēja kā taisa zābakus. Viņš vēroja un visu labi ielāgoja, un kad pag. gada vasarā jau atradās Hanavā, noraudzīdamies savu tautiešu nolietotajās kurpēs, iedomājās, cik labi būtu, ja rastos darbnīca, kur šos apavus varētu pielabot. Bet tādas toreiz vēl nebija. Tā rādās tad, kad šis pats vīrs, nemaz nebūdams kurpnieka amata meistars, bet šo darbu pazīdams no piespiedu pieredzes, sevī izšķirās darbnīcu noorganizēt.

Tādu tautiešu, kas nav bijuši mācīti amatnieki, bet tagad šos arodus jau prot, Hanavas latviešu nometnes darbnīcās nav viens vien. Viņi ir pareizi sajutuši darba nozīmi cilvēka dzīvē, pareizi izpratuši mūsu stāvokli emigrācijā un tā iespējamos atrisinājumus nākotnē, bruņojuši dzīvei sevi, un palīdzējuši celt visu savas nometnes dzīves ritmu un līmeni. *Kra.*

Praktiski panākumi

Mannheimā ar latviešu nometnes rašanos viens no vispirmiem pasākumiem izglītības laukā bija angļu valodas kursu noorganizēšana. Tiem sekoja arī franču valodas kursi. Kursos mācās ap 200 tautiešu un daudzi ar šādi gūtām zināšanām jau dabūjuši darbu amerikāņu dienestā. *T. Tīrmežs*

Dubultots pasta tarifs

Sabiedroto Kontrolkomisijas lēmums par pasta tarifa 100 proc. paaugstināšanu stājies spēkā ar 1. martu.

MIERA ANATOMIJA

Emerijs Rīvzs sarakstījis un publicējis grāmatu „Miera anatomija", ko daudzi amerikāņu valstsvīri, zinātnieki un rakstnieki ieteikuši amerikāņu tautai izlasīt un pārdomāt. Grāmatas pamatdoma ir tā, ka neviena no tām metodēm, kas līdz šim izmēģinātas, nebūs efektīgas miera nodrošināšanai. Miers iestāšoties tikai tad, „kad tautu attiecības nenoteikšot līgumi, bet gan likumi".

Grāmatas sākumā autors apskata cilvēces pēdējos revolūcionāros sasniegumus zinātnē un technikā, kuŗu dēļ tagad esot nepieciešami kārtot tautu attiecības citādā ceļā, nekā tas bijis parasts iepriekšējos gadu simtos. „Mūsu politiskā un sociālā domāšana pašreiz pārdzīvo revolūcionāru laikmetu, — ļoti līdzīgu tam, kādu pārdzīvoja astronomija un abstraktās zinātnes renesanses laikmetā", raksta Rīvzs. „Kaut gan lielākā tiesa cilvēces nīst kaŗu un ilgojas miera, mēs neesam spējīgi kaŗus novērst". Cēloni visam tam autors saskata apstākļi, ka katra tauta iedomājoties, ka tā esot pasaules „nekustīgais centrs" un saredzot tikai savas intereses.

„Fašistiskās zemes apgalvo, ka demokratisms un komūnisms ir viens un tas pats, ka ikviena demokratisma sistēma neglābjami noved līdz bolševismam. Komūnisti pastāv uz to, ka demokrātisms un fašisms ir kapitāliskas iekārtas, ka tās abas ļauj privātam kapitālam izmantot strādniekus, ka fašisms ir reakcionāro elementu devīze, lai iznīcinātu sociālismu. — Demokratiskās zemes uzsver, ka fašisms un komūnisms ir viena un tā pati lieta — abas iekārtas ir diktatoriskas un iznīcina katru brīvību, padarot cilvēku par vergu."

Cilvēce nevarot cerēt uz ilgstošu mieru, kamēr neesot aprobežota tautu suverenitāte. Autors iedomājas ideālo pasaules miera valsti tādu, kur visas valstis būs apvienotas ar centrālu pārvaldi — apmēram tā, kā tas ir Amerikas Savienotajās Valstīs.

Tālāk autors apskata dažādās valsts iekārtas un to mērkus.

„Kapitālisms bija dominējošā ekonomiskā filozofija, kad sāka attīstīties rūpniecība. Taču pamazām kļuva redzams, ka kapitālisms nevar nodrošināt cilvēku tieksmi pēc brīvības. Dažu cilvēku bagātība un labklājība strauji auga, bet bieži vairums dzīvoja nabadzībā. Lai novērstu to, sāka veidoties arodbiedrības, strādniekiem nodrošināja sociālo apdrošināšanu. Kā pieredze rāda, šajā virzienā slēpjas problēmas atrisinājums, kā to rāda Zviedrijas, Norvēģijas un Dānijas piemēri.

Taču kā kapitālistu tresti, tā arodbiedrības arvien vairāk iznīcina personīgo brīvību, cenšoties likt pirmā vietā valsts intereses. Politiskais nacionālisms ir bīstams šķērslis brīvai tirdzniecībai un pašreiz par brīvu tirdzniecību nevar būt vairs ne runas — ir tikai saimnieciska cīņa. Pasaulē, kur valda nacionāls industriālisms, veltīgi meklēt likumus, kas regulētu saimniecisko dzīvi — šodien lielgabals ir tas, kas noteic produkciju, tirdzniecību un patēriņu. Kapitāliskās sistēmas neveiksmi autors saredz tajā apstāklī, ka nepareizi ir ticis izprasts brīvības jēdziens. Cilvēce ir izpratusi šo vārdu obsolūtā nozīmē, kamēr brīvība, par kuŗu cilvēks ir cīnījies jau 5000 gadus, praktiski nozīmē tikai pareizu attiecību regulāciju starp individu un sabiedrību.

To, kas nav izdevies kapitālismam, ir mēģinājusi realizēt sociāla iekārta. „Sociālisms un kolektīvisms ir reakcijas, kas radušās, lai novērstu krizi, kas radusies industriālisma ar nacionālisma sadursmē," definē Rīvzs. „1917. gadā Krievija kļuva par liela mēroga izmēģinājumu lauku sociālismam. Komūnisms sagrāva carismu un kapitālismu, taču arī šī revolūcija nenodibināja saimniecisko vienlīdzību un sociālo taisnību. Ideālisti ticēja, ka sociāla valsts būs tā, kas nesīs cilvēcei taisnību un laimi, bet jau dažus gadus

Tirdznieciba trimdas apstāklos

Škiet, kopdarbības pasākumi tieši trimdas apstākļos varētu un tiem vajadzētu būt rosmes avotiem, kas saimnieciskā laukā mēģina tautiešiem izcīnīt kādas pozicijas. Līdz šim tomēr lielākos panākumus šajā plāksnē, kaut arī tie vispār niecīgi, var uzrādīt privāta iniciatīva. Gan pirms dažiem mēnešiem no mūsu agrāko centrālo kopdarbības organizāciju vadošo darbinieku puses, kas gandrīz visi mitinas angļu okupācijas joslā, pazibēja rosīgums, bet tad atkal viss apklusa. Mazākais līdz amerikāņu joslas novadiem nekādi norādījumi vai paskubinājumi nav atnākuši. Ir gan arī šeit jau radušies daži kopdarbības pasākumi, bet to nav daudz, lielāks svars, kā jau teikts, privātai iniciatīvai vai tā sauktajiem komiteju pasākumiem, īpaši attiecībā uz tirdzniecību.

Kaut arī atrodamies UNRRA's apgādē, ir tomēr daudz gan sīku, gan lielāku vajadzību, kuŗu apmierināšanai esam spiesti iegriesties vācu tirgotāju uzņēmumos. Tāpēc ir atzīstami, ja rodas pašu latviešu veikaliņi, šajā tirdzniecībā rastā pelņa neaizplūstu projām no mūsu apskaužami ātri dilstošās līdzekļu kopsummas. Bet tajā pašā laikā šai tirdzniecībai jābūt arī izkalkulētai ar pieņēmīgu pelņas tiesu un melnā tirgus pañēmieniem tajā nav vietas.

Ar gandarījumu še atzīmēsim, ka dažā labā nometnē un vietā gan privāti, gan sadarbībā ar komitejām ir izauguši latviešu tirdzniecības pasākumi, kas godam sevi attaisno. Piem., Hanavas latviešu nometnē ir privātas iniciatīvas celā radies veikals, kuŗā par oficiālajām cenām dabūjamas daudzas tādas lietas, mantas un saimniecības piederumi, kas dažā citā vietā iegūstamas vienīgi melnajā tirgū. Bet ir arī vietas, kur veikals gan pastāv, bet tajā par uzpirksteņiem, skatu kartēm un bikšu pogām nekas daudz vairāk nav redzams. Jādomā, ka arī šo veikalu vadītāji un piegādātāji pūlās saviem pasākumiem iegūt tautiešiem vajadzīgās mantas, bet ja viņiem tas nav veicies, tad vai nu viņi nav bijuši diezgan uzņēmīgi, vai arī vispār tiem nav tirgotājiem nepieciešamo dotību. Iespējams vēl arī, ka šie ļaudis savu tirdzniecisko darbību dala divi dalās, un visi kantīnēm domātie iepirkumi līdz viņu veikaliem nemaz nenonāk.

Atzīstot tirdzniecīskus pasākumus pie nometnēm par atbalstamiem, tajā pašā laikā arī jāvēlas, lai komitejas to uzraudzībai un vadībai veltītu lielāku vērību nekā līdz šim. Tāpat kā visās citās lietās un vietās, arī tirdzniecībā, lai cik šaura arī tā mūsu apstākļos būtu, nepieciešama pilnīga skaidrība un godīgums. Ikvienam par savām pūlēm ir tiesība uz pienācīgu atlīdzību, bet šai atlīdzībai jābūt samērīgai un likumīgi iegūtai. Tiklīdz kādā vietā šis princips, kaut arī aiz taisnības iemesliem slēpjoties, tiek apiets, komiteju pienākums ir to pārtraukt, lai sargātu no sagandēšanas patiešām krietnās iespējas, ko mūsu tautiešiem var dot godīgi pasākumi tirdzniecībā. *J. N.*

Eksternu ievērībai

Personām, kas vēlētos iegūt gatavības apliecības, eksternā kārtā izturot pārbaudījumus gimnazijas kursa apmērā, jāpieteicas pie Augsburgas latviešu gimnazijas direktora E. Aistara, Augsburg, Hochfeld Firnhaberstr. 69.

Tas jāzin katram latvietim

Latvija ir bagāta ar ezeriem. Lielāku par 1 ha to ir 2980, ar kopēju ūdens platību 1081,43 kv. kilometri, kas sastāda 1,64% no visas valsts territorijas. Vislielākais ezeru skaits ir Vidzemē (nevis Latgalē, kā to bieži piemin) — 1057. Latgale ieņem otro vietu ar 769 un Kurzeme trešo — 651. ezeriem. Vismazāk ezeru Zemgalē — 503, pie kam tie samērā mazi. No atseviškiem apriņķiem visbagātākais ir Rēzeknes apriņķis, kuŗā 256 ezeri ar 225,45 kv. km. lielu ūdens kopplatību (5,30% no apriņķa platības. Vismazāk ezeru ir Bauskas apriņķī — tikai 21.

Latvijā ir 15 ezeri kas lielāki par 1000 ha, 14 ir lielumā no 500 ha līdz 1000 ha. Vislielākais ir Lubānas ezers: 88,3 kv. km. liels, 15 km. garš un līdz 8 km. plats. Tas atrodas Vidzemē, Madonas apr. austrumos, bet ezera dienvidos un austrumos piekraste pieder pie Rēzeknes apriņķa. Ezerā ietek 10 upes, no kuŗām helākā Malta, iztek Aiviekste. Ezera krasti zemi, gar malām dulkaini un pieauguši dažādiem ūdens augiem.

Otrais pēc lieluma Latvijā un vislielākais Latgalē ir Rēznas ezers. Tas 8,5 km. plats, 9,5 km. garš — 55,9 kv. km. liels. Atrodas Latgales augstienē un pie tā paceļas Padebešu pilskalns. Trešais pēc lieluma mūsu ezers un lielākais Kurzemē ir Engures ezers. Talsu apriņķī pie pašas jūrmalas, 44,3 kv. km. liels, 20 km. garš un 2—4 km. plats. Jo ievērības cienīgs ar savu krāšņumu ir Latvijas pēc lieluma — ceturtais — Usmas ezers. 38,7 kv. km. liels, 12 km. garš un 6 km. plats. Uz tā ir pētniekiem ievērojamā Moricsala ar īpatno, Piemineklu valdes aizsardzībā pārņemto pirmatnējo mežu.

---

pēc revolūcijas kļuva skaidrs, ka saimnieciska un sociāla vienlīdzība nav savienojama ar cilvēka dabu.

Vairākus gadu desmitus Padomju Savienības tautas strādāja ar lielu enerģiju, bet par spīti lielajai produkcijai, padomju tautu dzīves standarts palicis ļoti zems. Padomju strādnieki dzīvo nelabvēlīgākos apstākļos nekā strādnieki rietumu demokratijās. Personīga brīvība Padomju Savienībā neeksistē. Kaut gan viss ir tautas īpašumā, strādnieku un valsts attiecības ir pat sliktākas, nekā Anglijā un Savienotajās Valstīs. Lielākā daļa strādnieku ir piesaistīti savai darba vietai tik cieši, ka viņiem nav tiesības to atstāt, kaut arī viņi ar to nav apmierināti. Divdesmit gados, pēc vidus un augstākās šķiras likvidēšanas, ir izaudzis jauns virsslānis. Generālis, augsts ierēdnis, veiksmīgs inženiers, rakstnieks, gleznotājs vai diriģents pāri tautas masai pacelas tikpat augstu, kā kapitālistiskās zemēs.

Gandrīz neviens no Marksa un Leņina ideāliem Padomju Savienībā nav reālizēts. PSRS pastāvēšana un dzīves spēja ir Stalina režīma doktrīna. Nemaz nevajadzēja ilga laika, lai pazustu internacionālais komūnisms un tā vietā stātos nacionālais komūnisms. Nacionālisma tieksmes Padomju Savienībā modināja ar tiem pašiem saukļiem, runām, uniformām un karogiem kā kapitālistiskās zemēs. Jebkādu opoziciju nesaudzīgi apspieda un jau trīsdesmito gadu beigās kļuva skaidrs, ka te ir darīšana ar pilnīgi autokratisku valsti.

Padomju pilsoņi varētu iebilst, ka centrālizēta valsts bija nepieciešama, lai labāk noorganizētu aizstāvēšanos, jo Padomju Savienība taču bija kapitālistisko zemju ielenkta. Jā, gan! Bet svarīgi bija nevis tas, ka tās bija kapitālistiskas zemes, bet gan tas, ka vispār pastāvēja vēl citas valstis ar varenu militāru spēku. Kamēr pastāvēs šādas patstāvīgas valstis, vienmēr neizbēgams būs arī karš, vienalga kāda būs to iekšējā iekārta.

Jau kopš 1920. gada komūnisms Padomju Savienībā pamazām zaudē savu primāro nozīmi un tā vietā stājas nacionālisms. Pat daudzās komūnistu partijas citās zemēs, aiz kuŗām protams stāv Padomju Savienība, ir atteikušās no cīņas par savu zemju sociālizēšanu un tagad ir tikai ierocis PSRS rokās, kam lemts nevis stiprināt komūnismu, bet aizstāvēt un cīnīties par Padomju Savienības interesēm.

Kā kapitālisms, tā sociālisms deklarē, ka to mērkis ir celt tautas materiālo un kultūrālo līmeni un tikai pieredze rādīs, kuŗa no šīm sistēmām to vislabāk spēj reālizēt. Škiru cīņa var turpināties gadu desmitus, taču tā nekādā zīņā neatrisinās lielo divdesmitā gadsimta problēmu. Tā pate pieredze rāda, ka komūnisma un kapitālisma zemes pamazām kļūst par totālitārām valstīm. Dažas valstis arī pavisam atklāti nosodīja demokratismu un tajās izveidojas fašisms, kas valsti proklamēja par augstāko mērki.

Ir nepareizi saprast ar fašismu politisku ieroci, ar ko daži gangsteri grib iegūt varu. Fašismā atrodami kā kapitālisma, tā sociālisma elementi. Tā būtību vislabāk raksturojis Musolini. „Fašistam valsts ir viss, rakstīja Musolini, „tam, kas nav valsts interesēs, nav nekādas vērtības. Valsts kā universals etisks princips rada taisnību."

No 1917.—1942. gadam neviena valsts nepieņēma komūnistisku iekārtu, taču daudzas valstis kļuva fašistiskas. Fašisms ir komūnistiskās un kapitālistiskās valsts iekārtas loģiskās sekas.

Grāmatas beigās Rīvzs norāda, ka arī reliģija zaudējusi specifisko universālismu un katrā valsti tā pieskaņota valsts interesēm.

Vienīgā iespēja radīt mūžīgu mieru ir nodibinot pasaules valsti. Ari kaŗu laikmets reiz beigsies. Bet tas notiks tikai tad, ja valstu attiecības kārtos likums. Ja tas neizdosies, vēstures dzelzs likums atkārtosies un mēs piedzīvosim kaŗus atkal un atkal, līdz beidzot kopēja valdība nāks uzvarētāju rokās.

Latviešu emigrācijas galvas pilsētā

Skats Latviešu Centrālās Komitejas ikdienas darbā un apstākļos

Latviešu sarunās un domās allaž pieminēta Detmolda. Šī pilsēta mūsu uzmanību izpelnījusies ne tādēļ, ka tur atrodas daudzinātais Hermaņa pieminekļis augstajos Teutoburgas mežu kalnājos, vai tādēļ, ka samērā skaistajā pilsētā un tās apkārtnē maz kaŗa postījumu. Arī pagrūtā satiksme — tālu no galvenajām satiksmes maģistrālēm — tāpat ne visai lielais latviešu skaits — ap 500, nedod iemeslu, kāpēc Detmoldu apzīmējam gandrīz par mūsu emigrācijas „galvas pilsētu" Vāczemē.

Īstais Detmoldas populāritātes pamats ir Latviešu Centrālā Komiteja, kas par savu mitekli izraudzījusies Hidesenu, mazpilsētu pie Detmoldas. Centrālās Komitejas darbs, kam jāizpaužas visu Vācijā esošo latviešu apzināšanā, aprūpē un pārstāvībā pie sabiedroto iestādēm, jau guvis panākumus, seviški angļu okupācijas joslā. Ar pastāvīgas LCK prezidija pārstāvības radīšanu amerikāņu okupācijas joslā, LCK darbība arī še kļūs plašāka un rosīgāka nekā līdz šim.

Centrālās Komitejas darbs nepastāv katra tautieša personīgā stāvokļa noskaidrošanā un izkārtošanā. Tas jādara vietējām un tālāk — apgabala komitejām. Jo pats nosaukums — Centrālā Komiteja — taču norāda, ka mūsu augstākais pārstāvībai jānodarbojas ar *visu* emigrācijas principiālo jautājumu kārtošanu. Tāpēc tautiešiem jāsaprot, ka Centrālai Komitejai, ja viņa grib palikt par apvienotāju un vadītāju iestādi, ar atsevišķu personu dzīves apstākļu izkārtošanu nav iespējams nodarboties.

Grūti salīdzināt LCK techniskās darba iespējas ar tām, kādas esam pieraduši iedomāties miera laika apstākļos. Centrālās Komitejas rīcībā nav vairāk telpu, kā, piemēram, Latvijas laikos bija nelielai pagasta valdei — divas istabas. Vienā iekārtota komitejas kanceleja, Sarkanā krusta galvenā pārstāvniecība, informācijas birojs ar visiem blakus pasākumiem, juridiskais birojs un vēl dažu citu nozaru darbvedība. Nedaudz kvadrātmetros sadzīvo dažādu darbu darītāji, pie tam vēl ik dienas šeit iegriežas apmeklētāji, kas vēlas informāciju un padomus.

Pēdējā laikā daudz strādā juridiskais birojs, galvenām kārtām noskaidrojot repatriantiem viņu attieksmes ar mūsu tautu. Saziņā ar angļu iestādēm, CK juridiskais birojs izsniedz šiem pilsoņiem attiecīgas apliecības. — Katrs tautietis, iegriezies Detmoldā, ļoti vēlas izmainīt domas ar mūsu CK locekļiem. Tikai atkal — šaurās telpas. Tāpēc nereti jādzird vārdi: „Iesim priekštelpā, būs ērtāki..." Tā vienu vai otru LCK locekli vai nozares vadītāju var redzēt dzīvā sarunā pat kāpnēs...

Otrā LCK istabā novietojies prezidijs. Arī šeit rosme neapsīkst. Nelielā telpa glīti uzposta, redzam visu triju Baltijas valstu, Anglijas un Amerikas nacionālās krāsas. Tās liecina par vienotību un sadarbību, kas neizpaužas tikai vārdos, bet arī darbos. CK vadībai notikušas pārrunas ar igauņu un lietuviešu pārstāvjiem. Seviški dzīvi domas izmainītas Baltijas universitātes jautājumos.

Angļu joslā vakaros trauksmes sirēna vēsta, ka iestājas nakts kustībai ierobežojumu stunda. Tā jau iestājusies, bet Hidesenā, „Skaidro Avotu" mītnē, CK locekļi un darbinieki vēl nedodas pie miera. Darbs turpinās arī vēlās nakts stundās, jo tas nedrīkst palikt pusceļā.

Cik ātri un efektīgi CK lēmumus iespējams iedzīvināt, to lielā mērā izšķir satiksmes un sazināšanās iespēja. Šis jautājums LCK darbībā ir viens no sāpīgākiem. Lai to izkārtotu, nepieciešami satiksmes līdzekļi. Bet, diemžēl, LCK tiešā rīcībā tādu nav. Pa daļai grūtības mēģina mazināt kurjeru dienests: ļoti svarīgos gadījumos kurjeri aizved vajadzīgā vietā komitejas norādījumus. Tā arī technikas spošākajā laikmetā visātrākie tomēr izrādās „sūtņi"... Zināms gan, ka arī Centrālai Komitejai bijuši dažādi automašīnu piedāvājumi, bet tie „izkūp vējā", kad par braukšanas atļaujas sagādi, komiteja vēlas arī iegūtās tiesības izmantot pati. Tā, piemēram, satiksmes apstākļu dēļ savā laikā vairākus mēnešus nokavējās skolu lietu kārtotāja pārcelšanās uz Detmoldu, jo automašīnas izrīkotājam izdevīgāki bija škitis mašīnas kravā ieņemt bałkus, nekā latviešu skolu lietu kārtotāju...

Grūtos, bieži škietami nepārvaramos apstākļos jāstrādā vīriem un organizācijai, kuŗu paši esam vēlējuši un vēlējušies. Šis darbs notiek visas mūsu tautas kopības labad, un no šī viedokļa tas arī jāvērtē. Tādā veidā Detmolda tiešām ir mūsu emigrācijas galvas pilsēta.

Zigurds Bārda

Bij. politiskie ieslodzītie apvienojas

Lībekā notikusi koncentrācijas nometnēs par politiskiem nodarījumiem un pretestību vācu okupantiem ieslodzīto tautiešu sanāksme, kuŗā Alfreds Bērziņš ziņojis, ka amerikāņu okupācijas joslā jau nodibinājusies šādu tautiešu apvienība, kas piedalās arī Internacionālajā bij. politisko apcietināto ūnijā. Apvienības uzdevums ir izskaust no bij. koncentrācijas nometņu ieslodzīto vidus tos, kas bijuši apcietināti par krimināliem nodarījumiem un vākt materiālus, kas liecinātu par vācu naciku režīma noziegumiem. Sanāksmes dalībnieki par savas jaunās apvienības prezidija priekšsēdi vienbalsīgi ievēlējuši Alfredu Bērziņu, kas koncentrācijas nometnēs pavadījis 32 mēnešus. par priekšsēdētāja biedru inž. Konratu un par sekretāru — žurn. A. Sparinski. Apvienība paredzējusi tuvākā laikā aicināt uz sanāksmi visus latviešu bij. politiskos apcietinātos angļu okupācijas joslā.

Kas noticis ar Liepājas bērnu namu

Hamelnas laikraksts „Dzimtenes balss" ziņo par Liepājas bērnu nama likteni. Bērnu namu ar apm. 200 iemītniekiem, kā zināms, evakuēja uz Vāciju, novietojot to Meklenburgā, pie kam viena daļa atradās Lāgē, pie Gistrovas. Frontei mainoties, bērni palikuši krievu zonā. Tagad saņemta ziņa par to grupu, kas atradusies Lāgē. Kāda bērnu nama darbiniece kartītē, kas apzīmogota ar Frankfurtē pie Oderas 25. janvāŗa zīmogu, ziņo: „20. janvārī bērnu namu nosūta uz Krievijas dienvidiem, no kurienes mūs sola nosūtīt uz dzimteni." Pielaižams, ka arī abu pārējo grupu bērnus sagaida līdzīgs liktenis.

Vilhelma Muntera gaitas Padomju Savienībā

Kāda krievu bēgle, kas uzturas rietumu sabiedroto okupācijas joslā Vācijā, bet agrāk dzīvojusi Voroņežā, zin stāstīt par Latvijas ārlietu ministra V. Muntera gaitām Padomju Savienībā. Minētā bēgle uzturējusies Voroņežā vēl ilgāku laiku pēc vāciešu ienākšanas pilsētā un pirms vācu-krievu kaŗa bieži satikusies ar Munteru ģimeni.

Munters Voroņežā nometināts NKVD namā kādā vairāku istabu dzīvoklī. Nodarbojies ar valodu mācīšanu, bijis mazrunīgs un vispār dzīvojis ļoti noslēgti. Visbiežāk Muntera viešņa bijusi jau pieminētā krieviete, kas daudzkārt sarunājusēs ar Muntera kundzi. Muntera kundze bieži pieminējusi Latviju, slikti izsacījusies par padomju iekārtu un šīs zemes ļaudīm, kuŗus komūnisms esot samaitājis. Stāstījusi arī, ka viņas vīrs rakstījis Stalinam vēstuli un lūdzis atļauju apmeklēt Latviju, bet lūgums palicis bez ievērības, kaut gan uz to viņi likuši lielas cerības, jo kad Padomju Savienība bija izsaukusi Latvijas valdības pārstāvi uz Maskavu sarunām, pieprasot Latviiā bazes, Munters bijis Stalina viesis. Tā Munteram tomēr arī turpmāk bijis jāpaliek Voroņežā.

Voroņežas iedzīvotāji, kas Munteru pazinuši un zinājuši, ka tas ir Latvijas ārlietu ministrs, to apbrīnojuši, it īpaši viņa izmeklētās manieres. Seviški par Muntera galanto uzvešanos un viņa uzvalkiem jūsmojusi Voroņežas „augstākā" sabiedrība. Tas bijis kautkas neparasts. Bet vēlāk arī Munters pamazām savu agrāko iznesību sācis atmest. Muntera kundze atzinusi, ka arī viņa esot spiesta pakļauties Voroņežas paradumiem. Piemēram, lai iekļūtu ielu dzelzceļa vagonā, kas bijusi liela laime, katrreiz vajadzējis strādāt ar dūrēm un elkoņiem. Kādreiz, kad tā ar savu mazo zēnu iecīnījusies tramvajā, Muntera kundze nevarējusi noklusēt neapmierinātību par savādo kārtību, slavēdama Latvijas apstākļus. Pretim sēdējis kāds krievu strādnieks. Tas pasmīnējis un teicis: „Tagad jums arī ir tāpat!"

Kad vācu kaŗaspēks tuvojies Voroņežai un draudējis pilsētu ieņemt, Muntera ģimene pazudusi. Ļaudis runājuši, ka Munters nošauts, bērni ielikti patversmē, bet kundze aizsūtīta tālāk uz zemes iekšieni.

„The Stars and Stripes" paskaidrojumi

3. janvārī, kā jau ziņots, amerikāņu armijas laikrakstā „The Stars and Stripes" parādījās raksts, kuŗā atsaucoties uz kādu Militārās valdības ziņojumu bija apgalvots, ka baltiešu DP esot vācu naciku piekritēji un nodarbojoties ar laupīšanu un vardarbību. Šo nepareizību atspēkošanai Bavārijas apgabala latviešu komiteja, saziņā ar igauņu un lietuviešu pārstāvjiem, iesniedza „The Stars and Stripes" redakcijai atsaukumu, uz kuŗu tagad saņemta atbilde. Tajā paziņots, ka laikraksta 19. februāŗa numurā redakcija baltiešu jautājumā ievieto otru rakstu un piebilst, ka „prāta apsvērumi norāda, ka šaī jautājumā patiesība meklējama starp to galējību, kas apgalvota Militārās valdības ziņojumā un to galējību, kas izteikta Jūsu rakstā." Redakcija izsaka domas, ka šī patiesība ar vislielāko varbūtību ir tā, ka „lai gan Baltijas tautu vairākums bija pret Hitleru, taču būs bijuši daži cilvēki, kas izlēmuši ar viņu sadarboties." Tāpēc redakcija izškīrusēs par „vienīgo taisnīgo veidu, kā šo situāciju apgaismot un tas ir — apgaismot to arī no otras puses."

„The Stars and Stripes" 19. februārī ievietotais raksts tulkojumā skan:

„Latvieši noraida DP līdzdalību noziedzībās.

„Minchenē, 18. februārī. Latviešu aprūpes birojs noraida apgalvojumu, ka Baltijas tautību piederīgie iejaukti noziedzībās okupētā Vācijā un par „absolūti nepareiziem„ apzīmē pārmetumus, ka daudzi no viņiem bijuši vācu naciku atbalstītāji.

Aprūpības biroja atspēkojums ir atbilde Militārās valdības un Armijas G 2 pārmetumiem, kas bija izteikti pēc DP nometņu kontroles Main-Frankonijas novadā un Regensburgā.

Atbildē ir uzsvērts, ka „kaŗa laikā daudzi Latvijas, Igaunijas un Lietuvas vācieši atgriezušies Vācijā pēc Hitlera pavēles un apgalvots, ka līdz ar to šie cilvēki kļuvuši par Vācijas pilsoņiem, saraujot visas saites ar Baltijas valstīm."

Latviešu pārstāvis apgalvo, ka „nav pierādams visniecīgākais noziegums vai vardarbība, ko būtu nodarījuši Baltijas pilsoņi" un šo, pret viņu gribu evakuēto cilvēku nevēlēšanos atgriesties savā dzimtajā zemē, izskaidro ar to, ka tur valda komūnistu partija.

LATVIEŠI MINCHENĒ

— Latvian Committee of the Politically Persecuted Persons of Germany Minchenē, Solln, Dr. Singerstr. 4 (ieeja no Albrecht Dürerstr.) sekretāriāts atvērts ceturtdienās un svētdienās no pl. 13—17.

— LSK Minchenē, Herzoga Rudolfa ielā 49 tuvākās dienās izsniegs privāti dzīvojošiem tautiešiem St. S. K. pārtikas sainīšus. Saņemot sainīšus tautiešiem jāuzrāda Latvijas pase, vai komitejas sertifikats un policejiskās pierakstīšanās zīme. Ārpus Minchenes — Augšbavārijā privāti dzīvojošo un UNRRA's apgādē neesošo tautiešu vajadzībām sainīšus saņems LSK pārstāvis resp. latviešu komiteja, vai arī šo pārstāvību pilnvarotas personas.

Rūta Skujiņa

Svešā zemē

Sveša zeme, sveši laudis.
Sirds zem ilgu nastas smok.
Tā kā rudai rudens lapai
Tai pie zemes jāpiēplok.

Namu daudz un logu acis
gaismā deg un tumsā dziest.
Tikai tavus gurdos solus
vakars nespēj mājup griezt.

Putnam ligzda zaru šūpās.
Zvēram alas siltums maigs.
Tikai tavu prātu taujā
nomodā vērsts sapnis baigs.

Ne jau vienmēr tavas mājas
svešas zemes lielcelš bij,
Ne jau vienmēr sirds un domas
sala pāri pusnaktij.

Kad tu acis augšup celi —
greizie rati pretim māj,
un pār tavu sapņu drupām
spožu gaismas segu klāj.

Latviešu kaŗavīri Italijā

Italijā, gūstekņu nometnē pie Neapoles atrodas šādi latviešu kaŗavīri: Elmārs Plūdums no Valmieras, Ilgvars Plūme no Raunas, Konrads Podrečiks no Rīgas, Ojārs Puriņš no Rīgas, Bruno Rozenlils no Rīgas, Arnolds Rudzītis no Rīgas, Arturs Sirsonis no Kastranes, Edvīns Skrapsts no Ezeres, Roberts Skrastiņš no Rīgas, Jānis Skudra no Ogresgala, Alberts Svikis no Talsiem, Oļģerts Tamužs no Rīgas, Jānis Tonnis no Rūjienes, Leons Vanuška no Rīgas, Jānis Velkers no Valmieras, Jānis Zommers no Valmieras, Ilmārs Zvejnieks no Taurkalnes, Rolfs Dombrovskis no Rīgas, Dukāts Elmārs, Frišs Harijs, Garais Igors, Pegasovs Jānis, Rakuns Ansis, Roze Alberts, Rudzāts Pēteris visi no Rīgas, Geidāns Valerijs no Ilūkstes, Rutkis Vilis no Valmieras, Sinka Jānis no Vidzemes, Tīrums Arvīds, Vītoliņš Laimons, Zunde Alfreds, Bergs. Nometnes adrese: *V. S. P. W. E. 9163 Naples — Italy.*

Valodiņa

ābece un pirmā lasāmā grāmata, J. Ezeriņa un J. Grīna. Latviešu apgāds, 147 lpp. 1945.

Raižu un ilgu laikmetā pēc skolas grāmatām šis izdevums tiešām iepriecina skolotājus un mazos skolēnus. Paškirstot grāmatu un iepazīstoties ar tās saturu, prieks kļūst vēl gaišāks. Ābece ievada lasīšanā, turoties pie sintetiskās metodes un reizē mācot arī rakstīšanu, pie kam darbības norisi veicina gaumīgas un labi izdevušās ilustrācijas. Arī ilustrētā lasāmā viela jāatzīst par rūpīgi pārbaudītu. Blakus tautas gara mantu izlasei, tur sastopam Plūdoņa, Poruka, Brigaderes, Raiņa, Blaumaņa u. c. mūsu labāko bērnu un jaunatnes literātūras pārstāvju dzejas un prozas tekstus. Gan varētu iztikt bez rotaļu komandu skaitījuma „enku, drenku..." (47. lpp.), jo šis savārstījums tādas pašas cilmes, kā „cukurs, kēniņš, beta lūse" (Zuckerkönig, bitte los!). Vāka zīmējums glīts, latviska ornamenta ielogojumā, tikai vāka tekstā ieviesusies garumzīmes kļūda, kas gan titullapā koriģēta. Neraugoties uz spiestuves grūtībām, grāmata iespiesta pareizā ortorafijā un tiklab satura kā ietērpa ziņā atgādina miera laiku izdevumu. Par to apgādam skolēnu, vecāku un skolotāju izjustākā pateicība. Lasītājiem iepriecinājumu sagādā arī grāmatas beigās ievietotā Latvijas karte. *Ed. P.*

SASPĪLĒJUMS PIRENEJOS

Slēgta Francijas-Spānijas robeža. — Franko tiesā republikāņus

Francijas un Spānijas attiecības tiktāl saasinājušās, ka atskan jau balsis par draudiem starptautiskai drošībai. Pēc tam, kad Barselonā militārā tiesa piespriedusi nāves sodus vairākiem spāņu republikāņiem, to skaitā Ch. Garsiam, kas aktīvi cīnījies pret Franko režīmu, Francijas valdība pieņēmusi vairākus svarīgus lēmumus. Slēgta katrai satiksmei Francijas-Spānijas robeža, parlamentā nolemts diplomatiskā ceļā panākt Franko režīma maiņu, kā arī Spānijas jautājuma izlemšanu ierosināt Pasaules drošības padomē.

Arī Franko no savas puses noliedzis katru satiksmi pāri robežai no Spānijas uz Franciju. Tajā pat laikā Franko pastiprinājis spāņu kaŗaspēku rožežu tuvumā, galvenokārt ar marokāņiem, kas nesen ieradušies no Afrikas. Ziņo arī, ka pārtraukti atvaļinājumi visiem kaŗavīriem, kas ietilpst pierobežas vienībās.

Francijas parlaments nosoda spāņu republikāņu notiesāšanu, bet sapulcēs izskan balsis pārtraukt Francijas un Spānijas diplomatiskās attiecības. Par to iestājas arī kreisie laikraksti, piekam komūnistu partija vēlās tūlītēju sakaru pārtraukšanu. Spānijas republikāniskā trimdas valdība Parīzē sarīkojusi protesta sanāksmi, kuŗā spāņu komūnistu partijas sekretāre Doloresa Ibaruri nolasījusi spāņu vēstījumu Bernsam, Bevinam un Bido, aprādot tanī simtu spaniešu antifašistu likteni, kuŗiem draudot Franko soda komandas. Tanī pat laikā pašā Spānijā — Madridē atkal notikusi spāņu republikāņu tiesāšana. Apsūdzēti 35 spāņu sociālistu-strādnieku partijas biedri, kas mēģinājuši atjaunot slēgtās partijas darbību. Trīs apsūdzētie, to skaitā Sokrats Gomecs, spāņu pilsoņu kaŗa laika Madrides komandanta dēls, notiesāts ar 12 gadiem cietumā. Pārējiem piespriests cietuma sods no 6 mēnešiem līdz 10 gadiem.

Visas šis ziņas liecina par stāvokļa arvien lielāku saasināšanos.

Anglijas ārlietu ministrs Bevins paskaidrojis, ka Anglija nevēlas iejaukties Spānijas iekšējās lietās, bet ja ar diplomatisko attiecību pārtraukšanu varētu panākt Franko valdības krišanu, tad Anglija būtu gatava to darīt. Tomēr vispirms Anglija gribot pārbaudīt iekšpolitiskos apstākļus Spānijā un ja grozīšot savu viedokli, tad par to sazināšoties ar Savienotam Valstīm.

NEMIERU LIESMAS INDIJA

Jūrnieku sacelšanās. — Trīs ministru delegācija dosies uz Indiju. — Etlija paskaidrojumi.

„Indijā liesmo nemieri. Četrās lielākās ostas pilsētās — Bombejā, Karačijā, Madrasā un Kalkutā kaŗaspēka sacelšanās, piedaloties karāliskās Indijas flotes un aviācijas vienībām. Iedzīvotāji atbalsta nemierniekus, notiek atklātas sadursmes ar valdības kaŗaspēku". — Šādas ziņas saņem Londona tieši tad, kad ministru prezidents Etlijs paziņoja par speciālās delegācijas sūtīšanu uz Indiju. Delegācijā ietilpst trīs kobineta locekļi: Indijas lietu ministrs lords Laurenss, tirdzniecības ministrs sers Stafords Kripss un kuģniecības ministrs Aleksandrs. Indijas vicekarāļa lorda Vevela atbalstā delegācijai jāizšķir jautājumi par Indijas satversmi, satversmes sapulces sanākšanu un centrālās padomes dibināšanu. Šiem nodomiem pīekrišanu devušas arī Indijas lielākās partijas.

Cik nopietni Anglija pašlaik pievērsusies Indijas jautājumu nokārtošanai, un cik plašas pilnvaras dotas delegācijai, liecina ministru prezidenta Etlija atbilde apakšnamā opozicijas pārstāvim Idenam: delegācijai tikai principiālos lēmumos nepieciešams Londonas apstiprinājums. Arī angļu prese norāda uz atrisināmās problēmas svarīgumu. „News Chronicle" piemēram, uzsver, ka Lielbritānijas vēsturē šis ir pirmais gadījums, kad trīs kabineta locekļi dodas kārtot šādus jautājumus. Un tomēr — Indijā nemieri...

Notikumiem Indijā pamatā nav tikdaudz politisku pretešķību, kā saimniecisku cēloņu. Februāŗa vidū tur samazināta maizes un rīsa devas par ceturto daļu. Šis rīkojums motivēts ar pārtikas iztrūkumu, kas ir dienvidus Indijas neražas sekas. Paši indieši rūpējušies par tautas glābšanu no bada briesmām, sūtījuši delegācijas uz Londonu, Vašingtonu un Otavu. Indiešu delegāciju Amerikā vada pazīstamā rakstniece Perla Bak. Šajā nopietnajā situācijā vēl pievienojās apstākļi indiešu armijā, kas nemieriem dod jaunus impulsus.

Indiešu kaŗavīri, visvairāk jūrnieki, sūdzās par netaisnībām pārtikas sadalē. Kamēr baltajiem tajā pat dienesta pakāpē ēdienus servē uz galdiem, indieši to saņem virtuvē. Arī devās ir starpība, tāpat atvaļinājumu pieškiršanā, atalgojumā un arī pensijās. Pretešķību sakāpinājumu raksturo tūkstots indiešu kaŗa jūrnieku bada streiks. Kad angļu virsnieks apmācībās apvainojis kādu indiešu matrozi, divi simti indiešu matrožu maršējuši Bombejas ielās, saukdami ka flotē nav vienlīdzības. Jūrniekiem pievienojušies civilisti. Demonstranti noplēsuši un sadedzinājuši amerikāņu karogu pie ASV informācijas dienesta biroja nama. Izcēlušās nopietnas demonstrantu un policijas sadursmes, līdz iejaukušās britu kaŗaspēka vienības.

Līdzīgi notikumi notikuši arī citās sākumā pieminētās pilsētās. Karācijā streiko kaŗakuģu apkalpes. Kalkutā streikojošiem matrožiem pievienojušās arī indietes — flotes izpalīdzes. Nemieri pieņēmuši tik draudīgus apmērus, ka kādā sapulcē Mahatma Gandijs aicinājis „bezprātīgās varas orģijas" izbeigt, norādot, ka katrs varas akts var izvērsties par „zārka naglu Indijas neatkarībai."

Angļu komandanis Bombejā, viceadmirālis Džons Henrijs Godfrejs piesūtījis nemierniekiem ultimātu un paskaidrojis, ka valdība nekad nepadosies varas spiedienam. Viņš apsolījis visas pamatotās sūdzības izmeklēt. Pēc šiem paskaidrojumiem nemiernieki demonstrāciju izbeiguši. Kamēr Indijas nacionālā kongresa vadītājs Neru pūlējies nemierus apturēt un aicinājis uz sadarbību, tikmēr komūnistu partija nostājusies demonstrantu pusē un cildina sacelšanos atbalstītājus.

Nemieros Bombejā vien, pēc Etlija datiem, 223 nogalināti un 1037 ievainoti. Izlaupītas un sagrautas 9 bankas, 32 valdības labības un apģērbu noliktavas, 30 citas noliktavas, 10 pasta iestādes. Karačijā 7 nogalināti un 21 ievainots. — Uz kāda strādnieku partijas deputāta jautājumu — vai dumpīgo matrožu sūdzības pa lielākai daļai nav bijušas pamatotas, Etlijs angļu apakšnamā atbildējis: „Nē, jo neviena no šīm sūdzībām nav izteikta pirms starpgadījumu sākšanās."

Latviešu studentu organizēšanās Minchenē

24. februārī notika Minchenes latviešu studentu apvienības pilnsapulce, kuŗā prof. P. Krūmiņš referēja par UNRRA's universitātes Minchenē nodibināšanās gaitu un studēšanas iespējām citās Vācijas augstskolās. Par latviešu studentu apvienības priekšsēdētāju ievēlēja stud. oec. V. Tomasu, par pr-tāja vietnieku stud. mech. J. Delveri, par sekretāru stud. phil. N. Konci, par biedrzini-kasieri stud. arch. A. Šēmeli un par studentu aprūpes vadītāju stud. mech. R. Rozenbergu. Revīzijas komisijā par priekšsēdi ievēlēja stud. rer. nat. J. Strautmani un par locekļiem stud. mech. A. Semjonovu un stud. ing. A. Švābu. — Sanāksmē pārrunāja dzīvokļu lietu kārtošanu, apģērbu un apavu sadali, kā arī atzina par nepieciešamu iekārtot studējošo vajadzībām kantini. Stud. mech. J. Delveris ziņoja, ka starptautiskās studentu biedrības padomes sēdē apspriesti jautājumi par dzīvokļu pieškiršanu, pusdienu galda ierīkošanu, stipendiju jautājums un ārzemnieku studentu tuvināšanos. Apvienības pagaidu mitklis ir Minchenē Herzoga Rudolfa ielā 49. Valdes locekļu dežūres otrdienās un piektdienās no plkst. 17—18. Studentu apvienība lūdz studentus ierasties dežūru laikā un reģistrēties. Novēlota reģistrācija var nevēlami atsaukties uz dažādu UNRRA's priekšrocību izmantošanu. Lūgti reģistrēties nevien UNRRA's, bet arī citu augstskolu studenti.

Fr. C.

Nemieri arī Egiptē

Eģiptes valdība atbildes notā noraidījusi angļu protestu pret angļiem naidīgu iedzīvotāju demonstrācijām, savukārt protestējot pret angļu apiešanos ar eģiptiešiem. Pusmiljons muhamedāņu iesnieguši ministru prezidentam Sidi-Pašam rakstu, kuŗā starp citu prasa, lai angļi pilnīgi atstāj Nilas lejas galu. Kairas studentu streiks ieilgst. Advokātu apvienība pieteikusi visu advokātu streiku. Ministru prezidents noliedzis demonstrācijas. Pēdējo nemieru upuru skaits pēc iepriekšējām ziņām ir 14 nogalināti un 123 ievainoti.

Feliks Vancēvičs

Dr. Lolla vergu grupā

(9. turpinājums).

— Puiši ārā! — es saucu un izskrēju laukā. Priedītis, Doma un Treija sekoja, bet Baunis palika pagrabā. Skrējām pa degošām ielām un vērojām, ka arī vācieši muka kā negudri. Viens stiepa bērnu ratiņus, otrs šujmašīnu, bet kāda resna vāciete elzdama nesa milzīgu pēli un čukstēja: „Mans mīļais Dievs! ... mans Dievs!..." Bet Dievs vairs neklausīja viņas lūgšanu. Nāca jaunas bumbu serijas un mūs atkal notrieca gar zemi. Viena bumba trāpīja baznīcu, lielu, skaistu celtni. Tā uzliesmoja kā lāpa un acumirklī saira putekļos. Liesmu jūŗā vēl ilgi sprāga granātas, pierādīdamas, ka dievnami Vācijā patiešām bija pārvērsti par munīcijas noliktavām. Cēlāmies augšā un skrējām tālāk, līdz jauna bumbu serija atkal mūs noguldīja. Klusumu brīdī skrējām atkal tālāk. Freijam šī skriešana apnika.

— Kas būs-būs, — viņš teica un palika pilsētā.

Kad pēc uzbrukuma atgriezos, pilsētā redzēju drausmīgas ainas. Kur agrāk atradās nami, tur tagad bija milzu bedres. Visapkārt kūpēja drupas. Nejauši te satiku arī Freiju un kopā steidzāmies mājup, jo bijām noraizējušies par saviem biedriem. Mūsu mītne tomēr nebija stipri bojāta. Baunis bāls sēdēja pie apputējušā galda un gremoja biskvītus. Doma mielojās pie marmelādes trauka, jo mīlēja saldumus. Ieradās arī Priedītis un mēs atkal visi bijām kopā.

Kādā ciema škūnī, kur bija ierīkota produktu noliktava, mums bija jāpaliek. Atļāva iet gulēt, bet tūlīt cēla augšā un pavēlēja evakuēt noliktavu. Sākumā sargi stingri skatījās uz pirkstiem un arī pašiem vāciešiem neko nedeva, bet kad pietrūka pajūgu, tad ļāva ņemt visu, kas bija. Un te nekā netrūka. Bradājām cukurā līdz potītēm, kājas slīdēja pa sviestu un zekes samirka izlietā degvīna paltīs. Domājām — paliksim, bet bijām kļuvuši par daudz skaļi un garāmejošās vienības mūs raidīja tālāk. Sameklējām ratiņus un tajos ielikām cigāru paku, degvīna kasti un soļojām tālāk.

Aiz kapellas, kādās lauku mājās apmetāmies uz nakts gulu. Artilerija

Baźīgas balsis Londonā

AP ziņo no Londonas, ka angļu laikraksti izsakot šaubas, vai ANO izdosies nodrošināt mieru. „Observer" šajā sakarā raksta, ka Austrumeiropas nodošana Padomju Savienības iespaidu sferā nozīmēšot Anglijas veco sabiedroto likvidēšanu.

Mēģinājumi ar „V 2"

ASV armija šovasar izdarīs mēģinājumus ar vācu „V 2", lai konstatētu, vai tam ir lielāka iedarbība, nekā līdzīgam amerikāņu ierocim, kas bija sagatavots izmēģināšanai īsi pirms vācu kapitulācijas. Izmēģinājumi notiks tālu no apdzīvotām vietām, tuksnesī pie Meksikas. Daži lietpratēji domā, ka vācu „V 2" var sasniegt līdz 120 km augstumu, bet citi to vērtē tikai uz 50 km.

ĀRLIETAS

— ASV ārlietu ministrs Bernss preses konferencē Vašingtonā paskaidrojis, ka viņš nesaskatot nekāda iemesla atlikt miera konferenci. Tai jānotiekot kā paredzēts 1. maijā. Ar šo paskaidrojumu Bernss atbildējis Francijas ārlietu ministra Bido priekšlikumam, kas ieteica konferenci atlikt.

— UP ziņo, ka Lielkrievijas Padomju Republika atlaidusi visiem klosteriem zemes un nekustama īpašumu nodokli. Esot sagaidāmi līdzīgi soļi arī pārējās padomju republikās.

— ASV ārlietu ministrs Bevins paziņojis, ka Savienotās Valstis nevar atzīt Dienvidslāvijas republiku, kamēr Tito valdība negarantē ar Ameriku slēgto līgumu ievērošanu. Amerikas pārstāvis Dienvidslāvijā Patersons ir sūtnis pie karaļa Pētera valdības, bet nav akreditējies pie Tito valdības. Līdz Tito garantiju saņemšanai Patersons pilnvarots darboties pie Dienvidslāvijas republikas valdības tikai kā lietvedis.

— AP 22. februārī ziņo par iekšējām cīņām Polijā. Pašreiz lielas polu regulārās armijas vienības mēģinot padzīt polu nacionālistu vienības no Polijas ziemeļaustrumu apgabaliem. Polu ģenerālis Paskjevičs izteicies, ka šos „banditus financiēli atbalstot ģen. Anders. Šajās bandās esot vācu, polu un krievu dezertieri un arī daudz baltiešu."

Padomju Savieniba nodrošina savas pozicijas Tālajos Austrumos

AP korespondents Džons L. Springers rakstā par PSRS nodomiem Tālajos Austrumos norāda: Lai nodrošinātu sev pozicijas no kuŗām varētu uzmanīt Japānu vai citu spēcīgāku ienaidnieku, Padomju Savienība cenšas izveidot ap sevi plašā joslā no Mongolijas līdz Kuŗiļu salām buferu valstis. Ziemeļos no Japānas PSRS nostiprina savas pozicijas Kuŗilu salās, kas sargā pie eju Sibirija caur Ochotskas jūŗu Potsdamas konferencē šo salu grupu atdeva Padomju Savienībai. PSRS pieprasīja arī Sachalinas salas dienvidu daļu, kuŗu pirmajā krievu-japāņu kaŗā ieguva Japāna. Šīs prasības izpildīšana stiprinās Padomju Savienības pozicijas tās austrumu barjeras vidus daļā.

Korejas salu pašreiz okupējuši padomju un amerikāņu spēki. Korejieši tiecas pēc patstāvīgas valsts un Padomju Savienība vēlas, lai tur izveidotos viņai draudzīga valdība.

Rietumos PSRS apsolījusi atdot Mandžūriju atpakaļ Kīnai, taču arī tur krieviem ir stipras pozicijas. Kīna piešķīrusi Padomju Savienībai tiesības izmantot turienes dzelzceļu un svarīgākās ostas — Dairenu un Port-Arturu, kuŗas var kļūt par ļoti nozīmīgiem aizstāvēšanās centriem gadījumā, ja kāds mēģinātu Padomju Savienībai uzbrukt.

Vēl tālāk rietumos atrodas Ārejā Mongolija, kuŗas iedzīvotāji pagājušā gada oktobrī nobalsoja par patstāvīgu valsti. Padomju Savienība ar Ārējo Mongoliju atradās savienībā un ir noslēgusi ar to arī draudzības līgumu uz 7 gadiem. Ārējās Mongolijas maršals Choi-Bol-sans ar savām kaŗaspēka vienībām cīnījās kopā ar PSRS kaŗā pret Japānu. Šis apgabals ir ļoti ieteikti Padomju Savienības iespaidu sferā. Nesen Padomju Savienībai izdevās iegūt vietu arī Japānas pārvaldes padomē, kas nodrošina tās interešu aizstāvēšanu Tālajos Austrumos.

Laikrakstu diskusijas Berlīnē

UP no Berlīnes ziņo par turienes laikrakstu niknu polemiku, pie kam vienu viedokli pārstāvot visi rietumu sabiedroto zonās izdotie laikraksti, kamēr padomju zonas laikraksti tiem oponējot. Šīs diskusijas sākušās tad, kad ASV kontrolētais laikraksts „Tagesspiegel" publicējis rakstu, kuŗā teikts, ka padomju veidotās jaunatnes organizācijas ļoti maz atšķiroties no Hitlera jaunatnes organizācijām. Kad par šo rakstu padomju zonas laikraksti asi protestēja, „Tagesspiegel" kādā no saviem nākošiem numuriem norādīja, kā Vācijas komūnistu un sociāldemokratu partiju apvienošanās esot Padomju Savienības vēlēšanās. Tas atkal deva iemeslu nikniem padomju zonas laikrakstu protestiem.

— „Stars and Stripes" ziņo par Tito piekritēju ieplūšanu Austrijas provincē Karintijā, kas ietilpst angļu okupācijas joslā. Līdz šim angļu ierēdņi bijuši pārliecināti, ka šie ļaudis ir komūnistu pretinieki un viņiem ienākšana nav liegta, taču tagad iegūti norādījumi, ka ienācēji ir Tito piekritēji. Kā zināms, Tito pieprasījis Karintijas dienvidu daļas pievienošanu Jugoslāvijai un domājams, ka tur notiks tautas nobalsošana par šo jautājumu.

— AP ziņo par jauniem Kīnas komūnistu uzbrukumiem Nacionālās valdības piekritējiem.

— Norvēģijā paziņots, ka Knutu Hamsunu neuzskatīs par valsts nodevēju. Psichiatri atzinuši, ka 87 g. vecais rakstnieks cieš no gara vājuma.

— Samners Velles nesen teicis runu, kuŗā norādījis, ka Anglija nevarot pastāvēt, ja Padomju Savienība klūtu visspēcīga Eiropā un Āzijā. Velles uzsvēris, ka ANO jārūpējoties par mazo valstu tiesībām, jo tās esot nepieciešamas pasaules miera nodrošināšanai. Beigās Velless brīdinājis Ameriku no pārliecīgas piekāpības.

— AP ziņo par vairāku komūnistu nogalināšanu Atenās. Maskavas radio nikni uzbrūk „Citos" partijas piekritējiem un apgalvo, ka nenormālajos apstākļos Grieķijā esot vainojama Anglijas politika. Grieķijas komūnistu partija paziņojusi, ka gaidamajās vēlēšanās tā nepiedalīsies.

---

stipri apšaudīja ceļu, bet mūsu mītne atradās pašā ceļmalā. Gulējām škūnī un kad dakstiņi sāka birt acīs, palīdām zem kulmašīnas. Ap pusnakti artilerijas uguns apsīka un uz rīta pusi iestājās kapa klusums. Jutām, ka esam palikuši pēdējie. Mūsu glābējiem vajadzēja būt kaut kur tuvumā. Vajadzēja tikai iegūt laiku. Lēni ausa diena. Mijkrēslī sētā ienāca vācu izpletņulēcēji — šīs frontes haizivis un trieca mūs projām. Pa nakti Priedītis bija nozudis.

Kad bijām nostaigājuši pāris kilometru, kāds vācu posteņa kareivis pastāstīja, ka esam pavadījuši nakti pus kilometru no angļu tanku smailēm.

— Tikai pus kilometru! Būtu mēs to zinājuši! Bet tagad jau bija par vēlu... Bijām spiesti iet uz priekšu pretim postam un iznīcībai... Kādās ceļmalas mājās pierunāju mūsu sargu Vili atpūsties. Piedāvājām viņam degvīnu, viņš piedzērās un nokrita gulēt. Pa virtuves logu redzēju, kā aizbrauca vācu pēdējie tanki. Tad uzspridzināja tiltus. Atkāpšanās ceļš bija bojāts. Vilis krāca un es priecājos. Bet te atkal uzklīda izpletņulēcēji un atkal vajadzēja iet tālāk. Gājām uz Isuma pusi.

Isumā bija „izšauti" Sēļa pareģotie „V 3" — baltie karogi plandijās visos logos. Ielās neredzēja neviena kareivja un arī civilie slēpās pagrabos. Stāstīja, ka angļu tanku smailes aizbraukušas jau aiz Isuma. Vilis izostīja aplinkus ceļu un pa to mūs izveda no ielenktās pilsētas. Nokļuvuši aiz vācu aizstāvēšanās līnijām, kādās artileristu barakās apmetāmies atpūsties.

— Iedzersim! — teica Freija un izvilka degvīna pudeli.

— Un tikai tagad tu to piedāvā? — es viņam pārmetu. — Ja es to Isumā būtu zinājis, tad piedzirdītu Vili un mēs mierīgi būtu varējuši palikt. Bet nu jau par vēlu...

Vācu artileristi izšāva dažus lādiņus, uzspridzināja pārpalikušo municiju un aizvācās. Tad nāca sappieri un nominēja ceļus. Mums bija jāvācās tālāk.

Gurdeni vilkāmies uz Vēzeles pusi. Ceļš bija pārblīvēts transportiem un atejošām vienībām. Nebija cerību tikt Reinai tik drīzi pāri. Apmetāmies kādās mājās un nodzīvojām pāris dienas. Vēl cerējām sagaidīt angļus, bet viņi nenāca. Trešā vakarā, kad gājām gulēt, Vilis pateica:

— Laikam pāri netiksim. Tāpēc ja nāk angļi, guliet vien mierīgi tālāk.

Mēs gulējām salmos, gulējām un gaidījām, bet nesagaidījām.

(Turpinājums sekos.)

Meklē piederīgos

— *Kar. Potašņiku,* dz. 3. XI. 83. no Rīgas meklē Erna Imbruks, Regensburg, Rich. Wagnerstr. 2.

— *Ernestu Jūliju Spuri,* dz. 28. VIII. 95. no Rīgas meklē Ida Spure Osnabrück, 78er str. 17-9, Baltic Camp.

— *Guntaru Martinsonu,* dz. 1924. g. no Rīgas meklē Emīlija Martinsone Marburg/Lahn, Haspelstr. 41.

— Piederīgos, radus un draugus meklē *Gerhards* un *Alvīne Eglīši* no Preiļiem, Kronach, Festung Rosenberg, Lettenlager, (13b).

— *Helmutu Švarcu,* dz. 14. 8. 27. no Liepājas, meklē Eduards Švarcs, Amberg, UNRRA Team 133, Kaiser Wilhelm Kaserne Bl. D. Z. 66.

— *Leonīdu Martinsonu,* dz. 16. 2. 16. no Rīgas meklē Klaudija Laioberts Klardorf Nr. 14. über Schwandorf, Obpf.

— *Ainu Birznieci,* dz. 11. II. 30. no Rīgas un *Rutu Henšeli,* dz. 1901. g. no Škibes pag. ar meitām *Zigrīdu* un *Mirdzu,* meklē Milda un Hugo Birznieki, Augsburg, Lettenlager Haunstetten, Drosselstr. 3-2.

— *Robertu Ezeriņu* un *Almu Ezeriņu dz. Siliņu* no Krustpils, Bondera aptiekas, meklē Alberts Ezeriņš, Welden. üb. Augsburg, Bahnofstr. 8.

— *Dr. Pēteri Līcīti* no Bolderājas meklē Marta Līcītis un A. Stūre Oldenburg 1. Old. Latvian Camp „Dobbenteich", Lasius Str.

— *Alidi Pētersoni* un *Aleksandru Kalvi* meklē Tamāra Pētersone, Kochel am See, Altstr. 154 (13b).

— *Jāni Teodoru Zaueru,* dz. 7. 12. 14. Rīgā, *Igoru Korniljevu,* dz. 24. XI. 26. Abrenē un *Arnoldu Ansonu,* dz. 14. I. 23. no Garzinas meklē Tatjana Zauere, Mühldorf a. Inn, Siedlung Eichfeld, 16.

— *Nikolaju Spoņu,* dz. 28. II. 05. Valmierā, *Valdemāru Bērtuli Kārkliņu,* dz. 1919. g. un *Juri Miervaldi Švānu,* dz. 1926. g. meklē Valda Spoņa, DP Camp Mühldorf II, Mühldorf/Inn (13b).

— *Zuzi Bērzs,* dz. *Stańēvičs,* dz. 20. VI. 16. no Jelgavas meklē Gustavs Bērzs, DP Camp Mühldorf/Inn (13b).

— *Leonhardu Ozoliņu,* dz. 26. IX. 11. no Rīgas meklē Matīss un Olga Ozoliņi, Altneuhaus b. Vilseck, Kr. Amberg, Latvian DP Camp.

— *Austru Mārcēnu,* dz. 5. IV. 16. no Rembates pag. meklē Osvalds Mārcēns Mühldorf a. Inn, Siedlung Eichfeld Nr. 16.

— *Albertu Venneru,* dz. 15. V. 12. no Rīgas meklē Artūrs Venners no Blomu pag. — Mühldorf a. Inn, Siedlung Eichfeld Nr. 16.

— *Ritu, Venners, dz. Krūze,* dz. 31. I. 09 no Blomu pag. meklē Artūrs Venners Mühldorf a. Inn Siedlung Eichfeld Nr. 16.

— *Arvīdu Jēkabsonu,* dz. 1920. g. meklē H. Putniņš, DP Camp Pegnitz (13a).

— *Vili Jula* no Rīgas, Hospitālu ielas 20-7 un *Jāni Metuzalu* no Ogres pag. meklē H. Putniņš, DP Camp, Pegnitz (13a).

— *Jāni Sanko,* dz. 1880. g., *Zidu Salmiņu,* dz. 1906. g., *Gemeriku Sanko,* dz. 1911. g., *Jāni Sanko,* dz. 1920. g., *Anneli Vansoviču,* dz. 1895. g. un *Leonu Vansoviču,* dz. 1922. g. — visus no Rīgas — meklē Jāzeps Sanko Mühldorf a. Inn, Siedlung Eichfeld Nr. 17.

— *Kārli Zaki,* dz. 25. II. 08. g. no Aizputes meklē Maiga Zakis Eichstätt, Jäger Kaserne, Letten-Lager.

— *Eiženu Astrovski,* dz. 2. VI. 17. g. no Daugavpils meklē Aleksandrs Ostrovskis Eichstätt, Jäger Kaserne, Lettenlager.

— *Aleksandru Putniņu,* dz. 1909. g. no Rīgas ar meitu *Tatjanu* un *Irēnu* un *Bertu Rublis,* dz. 1887. g. meklē Alfreds Putniņš Oxford Camp, Dannenberg a. Elbe (Dragahn).

— *Vilmu Krēgeri d. Bičulis* no Rīgas un *Katrīnu Lukss dz. Bičulis* no Tukuma meklē Helga Aigars, Untergasse 13, Eschollbrücken b. Darmstadt.

— *Maksi Ābeli* no Grobiņas meklē E. un J. Ābeli, Würzburg, Central Latvian DP Camp 330.

— *Eduardu Jūliju Grundšteinu,* dz. 25. VIII. 11. g. no Italijas meklē Berta Grundšteina (20) Braunschweig, Latvian Camp, Rosaties Kaserne.

— *Jāni Žmuidiņu,* dz. 23. III. 26. no Izvaltas pag. meklē Sofija Žmuidiņa DP Camp „Insula" b. Berchtesgaden, Strub.

— *Vilmu Geldneri,* dz. 1916. g. no Džūkstes pag. meklē Oskars Krādziņš Landshut, Lehbühlstr. 1, DP Camp.

— *Aleksandru Vīksne,* dz. 16. IX. 22. g. no Rīgas meklē Jēkabs Vīksne, Schwenningen a N., Engelstr. 38 (14).

— *Pāvelu Lubganu,* dz. 23. VII. 20. no Bukmuižas pag. un *Ludviku Lubganu* dz. 3. 1. 26. no Dagdas meklē Ludviks Lubgans Latvian Camp, Auf der Schanz 5, Ingolstadt (13b).

— *Mag. math. Alfredu Ledaunieku* no Rīgas meklē Nikolajs Feodorovs Schönbrunn 69, Lkr. Wunsiedel (13a).

— *Emīlija Bergs,* dz. 16. 9. 17., *Aleksandru Bergs,* dz. 1910. g. un *Andreju Ragu,* dz. 1913. g. meklē Kārlis Bergs, Amberg, Kaiser Wilhelm Kaserne, Bl G. (13b).

— *Minnu Ceriņš,* dz. 10. 11. 95. Vandzenē un *Mariju Neimani,* dz. Ārlavā meklē Amālija Pops, Hannover, Stöcken, „ACCU" Baltic Camp.

— *Ellu Brachmani, dz. Ozoliņu,* dz. 20. X. 92. Rīgā un *Teodoru Brachmani* no Rīgas meklē Ādolfs Ozoliņš, Passau, Meierhofkaserne DP Camp.

— *Arnoldu Lagzdiņu,* dz. 5. XII. 19. Charbinā, meklē Valdemārs Bekers DP Camp Börsen, Bergedorf ü. Hamburg (24).

— Piederīgos un pazińas meklē *Janīna Smelteris* no Rīgas — Velbert (Rhld.) DP Camp 766.

— *Michailu Stillińu,* dz. 22. VIII. 07. meklē Augusts Priedītis, Glückstadt, DP Camp, Gosch Fockstr.

— *Nikolaju Gornostājevu,* dz. 1. III. 17. Kalugā un *Teodoru Gornostājevu,* dz. 1. IV. 25. Rīgā, meklē Marija Gornostājeva — Kempten, DP Hospital 1848 A, Dr. Dobosiewitsch TBC Abt.

— Piederīgos un pazińas no Saldus meklē *Jānis Šilbergs,* Bad-Tölz, Gemeinschaftslager, H. 3.

— *Teodoru Mattisenu* no Rīgas, Tērbatas ielas 19, meklē Aleksandrs Šablovskis — Kothmaissling N. 29, Kr. Cham (Obpf.), b. A. Staudner.

— *Kārli Alksni,* dz. 21. XI. 1900. no Rīgas, Miera ielas 78-9 meklē Lilija Alksnis-Fronhofen, Kr. Ravensburg (14).

— Radus un pazīstamus meklē *Augusts Birznieks* no Rīgas — München 54, Waldhornstr. 19.

— *Reginu Tamsons,* dz. 9. VI. 29. no Kuldīgas ar piederīgiem meklē Aina Leismanis — Latvian Camp, Schwarzenhofen ü. Nabburg (13a).

— *Reinholdu Mitelhofu* meklē sieva Olga Mitelhofs, dz. Landovskis Latvian Camp, Fischbach b. Nürnberg.

— *Eduardu Baltiņu,* dz. II. V. 12. no Rīgas, Kapseļu ielas 18-2 meklē Velta Baltiņš, Camp D. U. 766, Velbert (Rhld.) 76 DP Assembly Centre (22).

— *Teodoru Liepiņu,* dz. 26. IV. 22. no Rīgas Valņu ielas 28-7, meklē Velta Baltiņš, Camp D. U. 766, Velbert (Rhld. 76 DP Assembly Centre (22).

— *Kārli Karkovski,* dz. 4. II. 24. no Rīgas Valdemāra ielas 29 un *Olafu Karkovski,* dz. 1926. g. Rīgā, meklē Jānis Karkovskis — Mühldorf a. Inn, Eichfeld 19 (13b).

— *Jāni Vītoliņu,* dz. 21. III. 17. no Rīgas, Marijas ielas 95, meklē sieva Margarita Vītoliņa — Mühldorf/Inn, Eichfeld 19 (13b).

— *Rolandu Haidukovu,* dz. 26. III. 27. no Rīgas, *Herbertu Aizsilu,* dz. 23. XII. 19. no Rīgas un *Mikeli Haidukovu* no Rīgas, meklē Aina Haidukova Mühldorf/Inn, Eichfeld 18.

— *Borisu Krieviņu* un *Elzu Zariņu, dz. Krieviņu,* meklē Eha Täht, Kitzingen/Bayern, Schrammenstr. 36.

— Piederīgos meklē *Austra Ina Karole* — Iphofen, Pfarrgasse 41 (13a).

— *Vilmu Tuktēns, dz. Grunvalds,* dz. 2. V. 10. no Taurkalnes pag., meklē Aleksandrs Tuktēns — Kiel-Holtenau, Schusterkrug, Baltic Camp 41. Bar. 3-4.

*

Par katru publicējamo meklējamo personu „Bavārijas latviešu vēstneša" kantorī iemaksājamas 2 markas. Naudu var pārsūtīt arī pa pastu ar naudas pārvedumu.

Izdevējs - Publisher: Latviešu aprūpības birojs - Latvian Relief Bureau. Galvenais redaktors — Editor-in-Chief: Andrejs Rudzis

„Bavārijas Latviešu Vēstneša"

divu ménešu abonements ar piesūtīšanu maksā 5 markas; atsevišķa numura cena 50 fen. Pasta naudas pārvedumi adresējami „BLV" kantora un ekspedīcijas vadītājam Eduardam Zembergam, Office of the „Latvian News Bulletin in Bavaria", Herzog Rudolfstr. 49, München 22, Oberbayern (13 b). Turpat adresējama arī visa redakcijai sūtāmā korespodence.